

CARTES A UN POETA

Capitol I

Maite Soler

Petare (Venezuela), 7-8-1992

Aquesta carta la tenia el Pere tanca-da i segellada per enviar-te-la, però ell no ho podrà fer, l'enviaré jo, la seva dona, perquè el Pere ja no hi es. El dia 27 de juliol, a un quart de sis del matí va deixar d'existir. Es trobava malament, i el vaig portar a la clínica, quan el baixaven del taxi acabava de morir. Penso que si ell desitjava enviar-vos aquesta la seva última carta, haig de fer-ho jo.

La seva dona, trista i sola, Pepita.

(Aquesta es la nota de la dona que acompanya la carta de Pere Barcons, sense data)

Estimat amic:

Davant teu una mostra eloqüent dels meus anys perduts enfront el teler. Fil gris, en troca, que fa set anys va passar per una llançadora, com abans havia passat per una màquina canillera i que jo vaig tenir el rampell de guardar com un record amarg d'hores de dol en el meu cor.

Ningú no ho sap com jo, les hores dilatades. Horès que semblaven de relent. Refractàries a la marxa positiva de rotació terrenal.

Em sentia inquiet, neguitós, a cada moment alçava el cap per certificar que el rellotge de la fàbrica no s'havia aturat. De vegades, fins i tot, havia arribat a sospitar que en Pons podia haver-lo retardat.

Cinc minuts me'n semblaven quinze. Un quart d'hora, una hora sencera. I si els matins se'm feien llargs, les tardes se'm feien eternes. Era per a mi, com un martiri de plom que oprimia la meva ànima, i l'omplia de angoixa i trasbals, tota la meva vida física i sensorial. Em sentia presoner sense entrellucar la salvació.

A través del sol que, de vegades, es filtrava per la finestra, de la llum diürna, que també ens arribava per la llum esmorteïda de les bombetes de 40 w, que també, de vegades, ens permetien veure el nostre infortuni, veia dansar, suaument el polsim subtil de la "empesa", que jo sabia que perjudicava els meus ulls i els meus pulmons, però, malgrat això, tenia que aguantar, del matí al vespre, un dia darre-ra l'altra, consumint-me, com el del meu costat s'havia consumit, igual que jo. Preveia que, els seixanta-cinc anys reglamentaris de la jubilació m'enxamparien allà dins, ni tant sols un miracle dels mes miraculosos podria treure'm abans.

Quaranta anys davant del teler, essent cada hora seixanta llàgrimes d'amargura. Era per a mi, una visió dantesca, aclaparadora. Em passava el dia buscant la sortida d'un cel·la sense barrots.

El dilluns, "mi saco", l'americana lluïa blava, l'havia rentat. El mateix dia, per la tarda, estava nevada d'aquell polsim farinós que arribava a tot arreu, fins emboi-rar els meus pensaments i ofuscar la llum de la meva esperança.

Donava voltes al teler, sense necessitat, caminava d'una punta a l'altra del teler sense més motiu que el meu neguit. Agafava la llançadora sense saber què fer amb ella i la tornava a deixar. Agafava el gallet fort, com si anés a tirar-lo fins a treure'l de la fulla o trencar-lo. De vegades el premia cap endins fins que no podia mes... Tot sense cap altre motiu que mitigar la meva inquietud, la meva desesperació.

Preveia el meu destí, parell al dels altres camarades que estaven acabant la seva vida al peu d'aquell canó de batalla, interminable, lenta i esgotadora, sempre amb pena i mai amb glòria, sense cap ideal per a no ferir la rauxa, la necessitat de la pròpia identitat d'un català a l'exili.

Mai no podré tornar a Sabadell.

Pere Balcells

■ Il·lustració: Nati Ayala

FINQUES CARNER

Agent de la propietat Immobiliària

Sant Antoni Me Claret, 18 • SABADELL
Tels. 93 725 47 66 - 93 725 49 76

1957

2002

LA
LLAR
DEL
LLIBRE

45 anys a Sabadell

RESTAURANT
cuina de mercat

Pintor Borrassà, 43-47 • 08205 SABADELL
Tels. 93 727 70 42 - 93 726 27 91